

Schaduw kant.

Auteur :Ellen Mastebroek

Cover :Ellen Mastebroek

Deze thriller, **Schaduw kant**, is fictie.

Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen
zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt.
Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande
personen berust op fictie.

Gepubliceerd door New brave books.nl

Bestelling wordt verzorgd door Bol.com

“I am the master of my fate:
I am the captain of my soul”

☆ Nelson Mandela ☆

“ They can brake every bone,
but not my soul!”

☆ Nelson Mandela ☆

01.

Eindelijk, dit is de laatste!

Met een groots gebaar vouwt Susan de laatste verhuisdoos en zet het bij de andere lege dozen, in de hoek van de logeerkamer.

Goddank..... maanden hadden de dozen opgestapeld gestaan, in de slaapkamer.

De kamer was nu groter dan dat ze in eerste instantie kon herinneren, maar dat is alwéér bijna een jaar geleden, toen ze het huis bezochten, vóór de koop.

De container met de huisraad moest snel gelegegd worden, en zij had samen met Daan, de beslissing genomen, om alles maar in de logeerkamer te zetten en dan stuk vóór stuk de dozen te legen en een plaats te vinden in hun nieuw gekochte appartement.

Het nieuwe avontuur was gestart toen ze de beslissing hadden genomen om na lang zoeken, dit mooi gelegen appartement, in het complex Las Rosas, te kopen.

Las Rosas, ligt aan de buitenkant van Puerto de la Cruz, in de rustige vreedzame wijk "La Paz".

Daan en Susan, wilden rust na de vele drukke jaren die ze gewerkt hadden, dus de keuze van dit complex, was te voorspellen geweest.

Het entree was omringd door roze en gele rozenstruiken, daar dankte het complex de naam aan.

Tenminste toen nog wél, vóóordat de luizen de struiken gevonden hadden, stond alles er geurig en kleurig bij.

Binnen een paar maanden was het over, de luizen hadden hun werk gedaan.

De tuinman van het complex verwijderde de struiken en heeft een Bougainville gepland die goed aanslaat en het entree wordt nu omringd door een paarse bloemenzee.

De naam Las Rosas, bleef onveranderd.

De meubels hadden snel hun juiste stek gevonden, net als het keukengerei.

Verbaasd waren ze over het aantal dozen, wat toch nog uit de container kwam.

Al die jaren hadden ze verzameld, leek het wel, vierendertig jaar lang.

Stapelen maar, op zolder, je weet nooit wanneer het weer van pas komt.

Daan was er helemaal goed in, om spullen te bewaren om er daarna nooit meer naar om te kijken.

Men komt er pas achter als je gaat verhuizen, hoeveel onnodige spullen er in een huis zijn.

Eens had ze gelezen dat slechts twintig procent van al de spullen om je heen, daadwerkelijk gebruikt worden.

En dat konden ze nu alle twee wel beamen.

Ze hadden de kleine maat container besteld, een twintig feet.

De maanden voor de verhuizing waren er talloze dozen en de spullen die al jaren op de zolder in het stof stonden, naar de kringloop gebracht.

Tenminste, spullen die nog héél en goed functioneerde.

De laatste jaren hadden ze al weinig aangeschaft, omdat de verhuizing aanstaande was.

Maar toch valt het tegen, wat er allemaal is meegekomen.

Maanden heeft ze er niet naar omgekeken, de dozen stonden daar goed, deur dicht, niemand die iets ziet.

Maar dat is toch struisvogelpolitiek, niet zien, betekend niet, dat het er ook niet is.

Het had allang opgeruimd geweest, als de tragiek niet was toegeslagen.

Na een maand waren de normale dagelijks benodigdheden opgeruimd, maar de speciale zaken zoals voor fotoboeken en Daan's vele gereedschap etc. moesten nog een plaats in huis gevonden worden.

Susan loopt naar de keuken, pakt een koffiemok en maakt een kop koffie voor haarzelf en loopt naar haar favoriete hoekje in de tuin.

Opgekruld in de rieten stoel en kijkend naar de kruiden plantenbak die ze heeft geplant, is ze even zichzelf.

In de tuin vindt ze haar rust, niemand die haar ziet, menig uurtje heeft ze daar de laatste maanden doorgebracht.

Zelfs 's nachts, als ze niet kon slapen, ondanks de medicatie, die de dokter haar gegeven had, waren de nachtelijke uren een kwelling geweest.

'M'n kop erbij houden, niet in die afgrijselijke put zakken.

Daar was ik al en ik weet dat het me de grootste moeite heeft gekost om de bovenkant van de put, te grijpen en me eruit te trekken.

Nee Suus, die kant gaan we niet op.'

De laatste maanden praat ze hardop in zichzelf, om een stem te horen.

De stem die ze wilde horen, is weg, voorgoed verdwenen.

Ze moet praten om niet gek te worden, nu er niemand meer is om mee te praten, dan in ieder geval, met zichzelf.

De eerste maanden na Daan's plotseling overlijden, waren als een nachtmerrie aan haar voorbij gegaan.

Weken kon ze zich niets herinneren, een totale black out, had zich van haar meester gemaakt.

Het was een catastrofe, hun toekomst, was totaal weggeslagen.

Daan had zich al maanden moe gevoeld, maar allebei dachten, dat het door alle beslommeringen kwam.

Het was ook niet niets, om te stoppen met werken, je bedrijf waar je jaren je ziel en zaligheid aan gegeven had, te verkopen en dan ook nog het huis waar ze sinds hun trouwen, vierendertig jaar lang, in gewoond hadden.

Natuurlijk gaat dat niet in je koude kleren zitten!

Het regelen van de papieren en het kopen van Las Rosas, had de vermoeidheid naar een hoogtepunt gedreven, tenminste, dat dachten ze.

Daan was na een onrustige nacht opgestaan en naar de badkamer gegaan.

'Ga jij maar eerst, dan maak ik alvast het ontbijt klaar.

We gaan in de tuin ontbijten deze keer, de temperatuur is nu heerlijk.'

Daan had de badkamerdeur open laten staan, zoals ze gewend waren.

Gelukkig maar!

Susan had net de yoghurt in de schaaltjes gedaan en de jus d' orange ingeschonken toen ze een klap hoorde, gevolgd met een ijselijk geschreeuw!

Daan was gevallen en hij schreeuwde het uit.

In paniek rende Susan naar de mobiele telefoon die 's nachts altijd aan de oplader, op het nachtkastje ligt.

112, ze komen eraan! Rapido, por favor, es mi marido!

Binnen 10 minuten was het huis vol, Guardia Civil en ambulance personeel renden naar binnen.

Daan schreeuwde het hele complex bij elkaar, burens kwamen naar buiten om te kijken, wat er in godsnaam, aan de hand was.

Susan had snel een t-shirt en een broek aan kunnen schieten en Daan werd in ijftempo naar Hospital Universitario Canario in La Laguna gebracht.

Susan reed mee in de auto van de Guardian civil, die met gillende sirene de ambulance volgde.

Ze had erop gestaan om mee te rijden in de ambulance, maar dat was tegen alle regels in.

Onderweg moesten ze hun werk kunnen voortzetten om te proberen om Daan zo stabiel mogelijk in het ziekenhuis te krijgen.

Op de intensive care afdeling, werd er alles aan gedaan om erachter te komen, wat er precies aan de hand was.

Het duurde bijna een halfuur, toen de arts de intensive care afdeling uitkwam en rechttop Susan afliep.

Zijn gezicht sprak boekdelen, hij hoefde niets meer te zeggen.

‘Wij hebben helaas niets meer voor uw man kunnen doen.

Zijn aorta is gescheurd, het bloed werd met elke hartslag in zijn lichaam, buiten zijn aderen gepompt.

Afgrijselijke pijnen, er was geen redden meer aan!

Het spijt ons verschrikkelijk, mevrouw van Es, wij moeten u condoleren met het overlijden van uw man. Susan wist zich nog te herinneren dat de dokter haar een hand had gegeven. Daarna was het een zwart geworden, ze viel letterlijk

02.

Diezelfde avond was ze weer een beetje bij haar positieven gekomen in een ziekenhuisbed, in een één persoonskamer.

De arts kwam bij haar kijken, nam haar bloeddruk op, die natuurlijk gezien de omstandigheden, aan de hoge kant was.

Er was een huisarts uit Puerto gekomen en beide artsen bespraken, hoe het verder met haar zou moeten.

Ten eerste moest de uitvaart geregeld worden.

Op de eilanden is het gebruikelijk om binnen de vierentwintig uur, de overledene te begraven of te cremen.

Met Daan had ze de afspraak, dat indien, één van hen zou komen te overlijden, een crematie, het beste zou zijn.

De arts belde de uitvaartverzorging van “Tanatorio de la Laguna” en er werd besloten dat de volgende dag om twee uur in de middag, de crematie zou plaatsvinden in het crematorium van La Laguna, waar het ziekenhuis dichtbij was.

De huisarts had Susan naar huis gebracht, haar medicijnen gegeven om rustig te blijven, en het advies gegeven, eventuele familie op de hoogte te stellen.

Familie? Ouders waren overleden, en ze hadden beide geen broers en zussen.

De enige familie die Daan had, waren een paar oudere neven en nichten, die over de tachtig jaar oud waren.

Ze had de telefoonnummers in de agenda van Daan gevonden en belde er slechts één op.

Ze vertelde heel kort het verhaal, met het dringende verzoek, het trieste nieuws door te geven, aan de overige familieleden.

Nu was het tijd om een van Daan's vrienden te bellen.

Daan had altijd een vriendengroep gehad, vaak gingen ze met de motoren op pad en eenmaal per jaar hadden ze een vriendenweekend ingesteld en dat al meer dan tien jaar volgehouden.

Soms was er weleens één die niet kon, maar meestal werd er rekening gehouden, en werd er trouw gevolg aan gegeven.

Met de motor er op uit en een hotel boeken ergens in de Belgische Ardennen of in Zuid Duitsland en een weekend met alleen mannen, daar had Daan altijd naar uitgekeken.

Lekker slap lullen met elkaar over van alles en nog wat en 's avonds eten, een uitgebreid biertje drinken, hoorde daarbij.

Het was zaak, om de mannen in te lichten, en dan moest de contactpersoon het trieste verhaal maar doorgeven.

Susan had niet de kracht, hoewel ze wel alle telefoonnummers had, om zoveel keer het verhaal te vertellen. Ze kon amper haar gedachten ordenen met de wetenschap dat Daan binnen vierentwintig uur gecremeerd zou worden.

Toen belde ze Samuël op, hun beste vriend en vertelde het hele verhaal.

Sam was totaal van slag, hij wilde graag komen, maar voor de crematie zou sowieso niet lukken, en zijn oude vader was de week ervoor opgenomen in het ziekenhuis en hij was de mantelzorger.

'Luister, Suus, ik bel je elke avond, we houden contact als er iets is met de crematie of het regelen van papieren laat het me weten.

Via de telefoon en mail kan ik een heleboel regelen, ik doe dat ook bij mijn vader. Suus, hou je sterk, lieverd!

Daarna had ze zichzelf uitgekleeft en had een pil genomen die de arts haar gegeven had.

Slapen kon ze niet, haar hoofd was een kookpot van gedachten, die ze niet kon ordenen.

Rare dromen kwamen voorbij, die haar zwetend en trillend bezig hielden.

De volgende dag werd ze rond èèn uur, opgehaald door de huisarts, en samen gingen ze naar het crematorium.

Het was een koude zakelijke situatie, binnen een half uur stonden ze buiten en nog even voordat ze wegging, werd de rekening in haar handen geduwd.